No. 12. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 27 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KONINGSBERGEN, den 14. Januarij. In den herfst van 1845 ging het aan eene Dantziger reederij toebehoorende schip *Adolf Ottomar*, dat voor 80000 thalers te Londen verzekerd was, in de Noordzee geheel verloren. De assurantie-maatschappij te Londen van welke de assurantiepenningen dadelijk gevorderd werden, ontving evenwel berigt, dat men het bewuste schip opzettelijk had doen verloren gaan en zond een agent hier heen om de zaak nader te onderzoeken. Er is nu gebleken, dat hier en later te Pillau eene buitengewone groote menigte steenen als ballast is ingenomen. Een der matrozen, die in den nacht, waarin het schip gezonken is, de wacht had, verklaarde echter, dat aan den kapitein en den stuurman door een koopman alhier eene aanzienlijke som was geboden, wanneer zij het schip deden zinken. De op deze verklaring gearresteerde kapitein herkende later de waarheid van deze verklaring, dat de lading wezentlijk zonder waarde geweest is. De stuurman, die zich te Londen bevindt, heeft, naar men verneemt, insgelijks eene met de bovengenoemde overeenkomstige verklaring afgelegd.

FRANKRIJK.

— VOL AU BONJOUR. Een fabrikant van bijouterien en artikelen van Parijzer staal, de heer *N.* sligt gewoonlijk zijne avonden in een koffijhuis op de boulevaard du Temple, waar hij domino speelt met zijne aldaar komende vrienden. Onlangs partij makende, taste hij in zijn zak en ontwaarde, dat hij zijne snuifdoos vergeten had. « Jongen," zeide hij « gaat naar de naast bij zijnde winkel en haal mij voor eenige stuivers snuif," en zich vervolgens tot een zijner vrienden wendende, voegde hij er lagchende bij: « Ik zet het jaar dan al zeer slecht in, voor den eten vergeet ik eene groote bestelling van koopwaren te verzenden aan den heer *A.* commissionair in de straat Grenetat, en van avond laat ik mijne snuifdoos op den schoorsteen in *mijn* kantoor liggen."

Deze woorden, luid uitgesproken, werden gehoord door een jong mensch, aan een naburig tafeltje, met eenige spelers bezet, gezeten, die onmiddelijk het plan vormde om daarvan partij te trekken. Moeijelijk was het voor hem den naam en het adres van den domino-speler te vernemen, hij had zich daartoe tot den jongen kunnen wenden, doch uit vrees, achterdocht te verwekken, ontwierp hij een ander plan, maakte spoedig gedaan spel, betaalde zijne vertering en nam, als bij vergissing, den hoed van den heer *N.* mede. Eenmaal met deze buiten zijnde zocht hij naar het adres, maar hoe hij daarin ook tuurde, niets kon hem op het spoor helpen dan de naam van den hoeden-fabrikant, in de straat du Temple. Tot dezen man begaf hij zich met de vraag, wien de hoed toebehoorde, daar dezelve voor den zijnen verruild was.

De hoeden-fabrikant noemde, na den hoed aandachtig beschouwd te hebben, den heer *N.* in de straat St. Avoie, als eigenaar; aan het opgegeven huis opende de knecht hem de deur, wien hij verhaalde, dat hij van zijnen meester gezonden was om de door hem vergeten snuifdoos te halen, die op den schoorsteen in het kantoor, en daarbij tevens het gereed gemaakte pakket aan den heer *A.* in de straat Grenetat, lag, op welke beide voorwerpen de heer *N.* in het koffijhuis wachtte.

De dienstbode gaf zonder mistrouwen aan het jonge mensch beide die voorwerpen en het was niet dan laat in den avond dat de heer *N.* ontwaarde, dat hij het slagtoffer van een stoute diefstal was.

Koopwaren en snuifdoos zijn verdwenen, en tot heden doet de justitie vergeefsch onderzoek.

BELGIE.

— De brieven en dagbladen uit Vlaanderen blijven den toestand van dit voorheen zoo rijk en bloeijend gewest met de donkerste kleuren afmalen. Het is voornamelijk in de midden-districten, dat de ellende afgrijsselijk is. Doorloop slechts, zegt eene correspondentie, uit die districten aan een Brugsch dagblad toegezonden, doorloop slechts de gemeenten Ruddervoorde, Zwevezeele, Wyngene, Pitthem, Ardoye, Coolscamp, Eeghem, Thielt en Meulebeke, het hartverscheurendste schouwspel zal zich voor u aanbieden; gij zult overal eene menigte slordige ongelukkigen zien, het aangezigt bleek en mager, eene aalmoes smeekende en zuchtende naar den dood om van hun lijden verlost te zijn. En hoe kan het anders zijn? De werkman is zonder werk, zonder voedsel, zonder brandstoffen, zonder bedding, slapende op stroo in hutten, waar men niet dan eenen stinkenden en vuilen reuk inademt. Dit treurtooneel verscheurt het hart van al degenen die eenig menschelijk gevoel bezitten. Zie hier overigens een bewijs onder duizenden van de waarheid van mijn gezegde:

« Mij laatst bevindende op eene hofstede bewoond door *Jan de Jonckheere*, te Eeghem, kwam een ongelukkige genaamd *Francies Wieckhuize* er een stukje brood afsmeeken; een ketel gevuld met slechte aardappelen en rapen, gemengd met kaf beschouwende, die men voor de varkens bereid had, zeide hij al zuchtende: *O myn God! had ik zulk voedsel voor my en myne familie, wat zou ik my gelukkig achten!* Ik ken er duizenden, die op dezelfde wijze spreken, zoodanig afschrikkelijk is hun lot. In de gemeente Ardoye beloopt het getal der overledenen gedurende dit jaar reeds 22, terwijl het getal geboorten maar tot 6 is. Te Thielt, Meulebeke en Wyngene, overtreft de ellende alle bewoordingen. Er gaat geenen dag voorbij, dat er geene werklieden van krachteloosheid bezwijken. Dat men ons van Ierland niet meer spreke, want hier in Vlaanderen zijn wij in volle Ierland. (*Antw. N.*)

— Deze week moest ter West-Vlaandersche gemeente Zedelghem, ten gevolge van het testament van den laatst overledenen baljuw van het oud Brugsche Vrije, de heer *Philips Vyneke*, na de aldaar gecelebreerde lijkdienst, eene monster-maaltijd plaats hebben, waaraan, volgens dat men berekent, omtrent 8000 menschen moesten plaats nemen. Te dien einde waren er acht honderd brooden gebakken, en vleesch naar evenredigheid gekookt; voor de keelverversching was er ook niet te kort, dewijl er verscheidene tonnen bier in den kelder en ten hove lagen.

Wat spijs en drank betreft, er was niets te kort; maar wat de handhaving van de goede orde bij het uitdeelen dier spijzen aanging, daar op was er niet gerekend. De heer griffier van het vredegeregt te Thourout, uitvoerder van des overledenens uitersten wil, had zich waarschijnlijk niet ingebeeld, dat een groot deel der inwoners van Zedelghem, even als alle de inwoners der andere gemeenten van Vlaanderen, zich in eenen noodlijdenden toestand bevinden en met eenen buitengewone eetlust tot die maaltijd zouden zijn gekomen; dit is waarschijnlijk de oorzaak geweest der wanorden, die er hebben geheerscht.

Dat men zich een stroom verbeelde van een paar duizend menschen, welke zich alle na het eindigen van de lijkdienst, als eenen zwerm bijen op de woning van den overledenen wierpen, waarin naauwelijks een paar honderd konden plaats vinden, en men zal reeds een gedachte kunnen vormen van den drang, waarbij mutsen en kleederen van het lijf gerukt werden, terwijl meer dan een kneuzingen heeft bekomen. Het huis vervuld zijnde, haastte zich een groot getal dienaars spijs en drank aan de er zich bevindende uit te deelen, welke bediend zijnde, verzocht werden met de spijs in de hand te vertrekken, om aan andere plaats te maken. Intusschen bevond zich ook eene aanzienlijke spijsverlangende menigte op het hof, aan welke men zooveel mogelijk en ten beste doenelijk brood en vleesch toediende; dit belette niet dat er vele spijzen verkwist werden, en dat men een groot getal ontvreemders van brood en vleesch in hunne zakken en voorschooten verborgen, schandelijk heeft moeten wegjagen.

— In sommige steden (zegt een Gentsch dagblad) is er een gebruik, een menschlievend gebruik, tot stand gebragt, hetwelk wij in onze stad gaarne zouden willen in werking gebragt zien. Zeven personen vormen zich in eene kleine maatschappij, en komen overeen een arme man of vrouw, tijdens het streng wintersaizoen, van het noodige te voorzien, dat is te zeggen, elken persoon verbindt zich voedsel en brandstoffen, voor eenen dag der week te verzorgen. De zeven personen loten om te weten aan wien elken dag toevalt, en ieder der zeven leden weet dus welken dag hij de arme vrouw of den ouden man het noodige moet verschaffen. Deze goede werken zijn des te verdienstelijker, daar zij geschikt zijn om den bedekten armen ter hulp te komen. Wij zijn voorop verzekerd, dat dit prijsbaar voorbeeld in het liefdadig Antwerpen welhaast talrijke navolgers zal vinden. Sommige kleine maatschappijen van zeven personen hebben het reeds zoo verre gebragt, dat het onderhoud van eenen armen ouden persoon slechts van 50 tot 60 centimen daags beloopt.

— Men leest in den *Volksverdediger* van Geeraardsbergen: Den 10. dezer maand begaf zich eene vrouw uit de gemeente van Maria-Lierde, naar het vondelingshuis te Brussel; — onnoodig te melden, dat zij tot de klasse der ongelukkigen behoorde, welke, in dezen tijd van *bloeyenden voorspoed*, alles moeten aanwenden, om, zonder te rooven, te kunnen leven, — ten einde eenen vondeling in opvoedingspacht te bekomen. Zij had het kindje, zorgvuldig voor de koude, in den gescheurden mantel gedoffeld, en was reeds vijf uren de hoofdstad ontweken, toen zij bemerkte..... met diepgevoelde smart, dat het een lijkje was geworden. Zij haastte zich het aan den burgemeester der stad te vertoonen, gaf hem hare angstvalligheid te kennen, en hoopte, maar vruchteloos, op troost en onderstand! ..... Hij gebood haar met het doode kind tot in deze gemeente te komen, zeggende: dat het daar was, dat men het begraven moest..... Hij noodzaakte deze arme bedroelde vrouw aldus, *tegen wet en reden*, nog drie uren wegs, *met een lyk in den schoot*, af te leggen... In halve vertwijfeling, het hart door weemoed benepen, deed zij dien akeligen aftogt.... En hij — zoo verwilderd en gevoelloos is zijne ziel — hij weet het niet hoe wreed, hoe onmenschelijk zijn bevel geweest is! !! En, als dergelijke daadzaken door ambtenaars gepleegd worden, kan men dezelve, ik herhaal het, niet sterk genoeg schandvlekken!

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 22. Januarij. Uit eene zeer geloofwaardigen bron verneemt men, dat de negen mannen der Spaansche brik *la Bella*, welke op den 26. December ll. vergaan is, *niet* zijn gered door Zr. Majesteits fregat, *de Prins van Oranje*, maar door Zr. Majesteit korvet *de Juno*, kommandant de kapitein-luitenant *Stort*, aan welker bemanning het geluk is ten deel gevallen, na eene onvermoeide, gevaarlijke en onafgebrokene manoeuvre van eenen geheelen dag, hunne menschlievende pogingen door die redding bekroond te zien, waarvoor dezelve gewis ook HIER die openlijke en ONVERDEELDE hulde toekomt, welke Z. K. H. prins *Hendrik* (wiens fregat, door het aanloopen van of met Zr. Majesteits fregat *de Sambre*, ook in geenen gunstigen toestand verkeerde) *de Juno* ziende passeren, ALDAAR den heer *Stort* heeft gegund, door aan denzelven *eigenmondig* de eeregroet daarvoor toe te roepen, vergezeld wordende van het luide en hartroerende driemaal herhaalde *hoerah* van Zr. K. Hs. matrozen.

Een zoodanig binnenkomen der *Juno* in de haven van Cadix konde niet anders dan een gunstig onthaal voor het eskader ten gevolge hebben en moest gewis de steeds te verwachten eerbewijzingen, toegebragt aan den beminden zoon van onzen koning, het eskader kommanderende, verhoogen.

— Meermalen hebben vele belangstellenden en nieuwsgierigen ons gevraagd, wanneer toch de procedure van het openbaar ministerie tegen onzen drukker en uitgever, rakende de bekende « *Vreemde Dingen*" zoude worden ten einde gebragt, en telkens hebben wij moeten antwoorden: *Wy weten het niet!* — Gisteren, echter, is aan die onwetendheid een einde gekomen doordien een deurwaarder aan onzen uitgever ter rekwisitie van den heer procureur-generaal bij den Hoogen Raad der Nederlanden, is komen beteekenen, dat er op den derden der volgende maand, des voormiddags ten elf ure, verslag in zijne zaak zal worden uitgebragt. — Wij hebben het genoegen hierbij te kunnen vermelden, dat de heer Mr. *Dirk Donker Curtius* wederom de zaak van onzen drukker voor den Hoogen Raad bepleiten zal. (*Arnh. C.*)

ROTTERDAM, den 21. Januarij. Voor eenige dagen heeft zich hier ter stede een merkwaardig geval van schijndood opgedaan. De dienstmeid van een geacht burger overleed en alles werd voor de begrafenis gereed gemaakt. Niemand twijfelde eenigzins aan de wezentlijkheid van dit overlijden, maar twee dagen later ontwaakte zij uit den staat van verdooving, waarin zij verkeerd had en bevindt zich nu weder in welstand.

— Wij vernemen, dat hier ter stede zijn in omloop gebragt geschondene stukken van tien gulden. Wij hebben gemeend de aandacht onzer lezers hierop te moeten vestigen, opdat door de weigering van zoodanige verminkte muntstukken, derzelver verdere verspreiding zoude worden tegengegaan.

— Men schrijft uit Nijmegen van den 20. Januarij. De landverhuizing zal eerstdaags alhier op een grootere schaal beginnen. Allen die zich uit Nijmegen en de omstreken, ook uit andere provincien aan de commissie der katholieke landverhuizers alhier hebben aangemeld, zijn thans schriftelijk, door gemelde commissie uitgenoodigd, aan haar, hunne namen en het getal der hoofden, die zij denken mede te nemen, op te geven; alsmede om van heden af aan, in handen van een der heeren leden der commissie, Mr. *C. Verwayen*, *C. Auwerda*, en *van Gendt*, tegen reçu te storten *f* 10 voor de gehuurde scheepsruimte.

Men zal zich van hier naar Rotterdam begeven, zoodra de rivier niet meer gestremd is, ten einde zich aldaar in te schepen op de *Leodes*, welk zeeschip van Rotterdam op New-Orleans is bestemd.

Men houdt het er voor dat circa *twee honderd* hoofden, met dit eerste transport, het vaderland gaan verlaten!

VLISSINGEN, den 26. Januarij. In ons No. van den 18. dezer meldden wij dat, ten gevolge van de vorst, sedert den 8. geene schepen voor Antwerpen bestemd de Schelde meer konden opvaren, zoodat de haven van Antwerpen voor den handel gesloten was; dit is nog heden het geval en dagelijks zien wij het aantal schepen vermeerderen, welke eene schuilplaats op onze reede en in onze voortreffelijke havens komen zoeken. Sedert den 23. bedraagt dit getal 14, waarvan 12 voor Antwerpen en 2 voor Gend bestemd; 3 schepen zijn weder van hier naar zee gestevend, in bestemming naar Londen.

Het *Antwerpsch Nieuwsblad* van den 21. dezer zegt zelf: « Wij tellen heden den 13. dag dat de beweging op de Schelde door de vorst en het drijfijs gestremd is: zelfs kunnen er geene stoombooten meer op- of afvaren." In haar No. van den 23. deelt dat blad eene lijst mede van 44 schepen, alle bestemd naar Antwerpen, waarvan 24 te Vlissingen, 5 te Ostende en 15 in Engelsche havens zijn binnengeloopen; sedert dat tijdstip is dat getal nog aanmerkelijk vergroot. Het schijnt ons onnoodig de geschiktheid en nuttigheid der uitmuntende havens van Vlissingen boven andere, hier weder te betoogen, waar daadzaken spreken heeft men geene schoonklinkende woorden noodig; de waarheid springt hier den onkundigsten in het oog.

Wij nemen de vrijheid de redactie der *Middelburgsche Courant* oplettend te maken op eene fout welke in de zeetijdingen van haar No. van heden is ingeslopen; daarin lezen wij dat van Antwerpen de Schelde zijn afgekomen en naar zee gezeild de schepen *British Queen*, kapt. *W. Glouchester* en *Earl of Fife*, kapt. *H. Hougton*; terwijl deze schepen niet van Antwerpen, maar van de reede van Neuzen alhier zijn gearriveerd; ook wij hebben in onze courant van gisteren dezelfde fout begaan. Wij hopen dat de redactie der *Middelburgsche Courant* in haar volgend No. haar abuis zal herstellen.

— Dezer dagen heeft in den laten avond, in de Kromelleboogsteeg bij den Dam te Amsterdam, eene poging tot moord plaats gehad, op een achttienjarig meisje, hetwelk door eenen bakkersknecht werd gevrijd, die echter, uithoofde van verschil van religie, geene toestemming tot een huwelijk, van de ouders van het meisje, had kunnen verkrijgen. Op den bewusten avond te zamen wandelende, leidde hij haar, nadat ook zij hem had te kunnen gege-

een, uit hoofde der onaangenaamheden die zij te huis om deze vrijaadje had, van hem te willen afzien, langs eenen omweg door de Kromeelleboogsteeg, en vroeg haar, aan het stilste en donkerste gedeelte dier steeg gekomen, andermaal af, « of dan nu alles tusschen hen gedaan was?" hetgeen zij toestemmend beantwoordde; waarop hij, onder den uitroep: « dan is mijn besluit genomen, nu zal een ander je ook niet hebben," haar met een scheermes verschillende sneden in den hals toebragt, welke echter grootendeels op hare halskoralen en dikken wollen omslagdoek zijn afgestuit, en daardoor gelukkigerwijze, niet diep genoeg in den hals zijn doorgedrongen, om doodelijk te zijn. Op het gegil van het meisje en het toeschieten van eenige personen, heeft de dader zich met de vlugt verwijderd, doch zich onmiddelijk tot de ouders van het meisje begeven, zijne daad kenbaar gemaakt en verlangd, dat men hem aan de justitie zoude overleveren, dewijl hij thans ook van kant wilde. — De zaak is in instructie.

— Voor eenigen tijd heeft het ijsvermaak te Apeldoorn het vreemde verschijnsel opgeleverd, dat iemand naar zijn eigen *lyk* kwam zoeken; — de zaak droeg zich aldus toe: een schaatsenrijder op de Vaart rijdende, viel tegen schemeravond in het water; doch was gelukkig genoeg zich spoedig er uit te helpen, en langs den kortsten weg naar zijne woning te loopen. Anderen, die hem van verre gevolgd waren, en hem plotseling misten, bleven in de nabijheid van het gat, waarin zij hem verdwenen waanden, ten einde pogingen tot zijne redding aan te wenden. Na verloop van eenigen tijd kwam de drenkeling zich onder hen begeven, om hunne pogingen tot zijne eigene redding te deelen, tot dat hij herkend werd, en daardoor een einde maakte aan de bezorgdheid zijner makkers.

— Eenige Amsterdamsche heeren, hebben den 23. Januarij op het Oosterdok vier prijzen willen laten verrijden, door meisjes van 16 tot 25 jaren. De mededingsters moesten zich voor Zeemanshoop aanmelden, en ieder moest 10 cents betalen, genietende daarvoor chocolade en *twee* korstjes. Eene echt Amsterdamsche onderneming met echt Amsterdamsche bepalingen. 't Is wonder dat *Jansalie* geen *salie-melk* schenkt; intusschen is de zaak door te geringe deelneming mislukt.

MENGELINGEN.

De bron van de tegenwoordige ellende der behoeftigen in Nederland.

Hard en hartverscheurend is het lot der armen in dezen winter; vooral in sommige plaatsen die aan de oevers van onze rivieren gelegen zijn; want de buitengewoon lage waterstand in den verloopen herfst, maakten den gewonen toevoer van brandstoffen en levensmiddelen onmogelijk; zoodat op vele dier plaatsen, bij het onverwacht invallen van den winter, die schijnt bij uitstek streng te zullen wezen, gebrek aan brood en brand gevoeld wordt!

De aanzienlijken des lands, de ministers, de mannen van het behoud der Tweede Kamer, zullen zich wel geen denkbeeld kunnen vormen van de nijpende armoede, welke thans heerscht in plaatsen, waar vroeger geen gebrek bekend was; want zij zullen zich wel niet verledigen, om bezoeken te gaan afleggen in de ellendige woningen der armen, die geen arbeid hebbende en dus niets verdienende, gebrek hebben aan spijs, aan kleeding, aan deksel en aan brandstoffen!

Maar de bekende liefdadigheid onzer landgenooten, zal toch wel in dien dringenden nood voorzien, zal welligt iemand zeggen. — Voorzeker zou dit het geval zijn, indien er de mogelijkheid toe bestond. Maar men overwege:

1. Dat het getal der behoeftigen van jaar tot jaar schrikbarend toeneemt; dat vroeger gezeten burgers tegenwoordig tot den stand der behoeftigen behooren;

2. Dat honderden van burgers, die vroeger milde-lijk des winters voor de armen bijdroegen, thans niets meer geven kunnen; maar integendeel zelven aan het noodzakelijkste gebrek hebben: wat een der voornaamste redenen is van den tegenwoordigen nood; want die klasse is zeer talrijk;

3. Dat ten gevolge der schaarschheid, uit het niet tijdig aanvoeren van eetwaren en brandstoffen ontstaan, de prijzen dier beide noodwendigheden, tot eene hoogte zijn gestegen, die schier het dubbeld bedraagt van de gewone winterprijzen.

Van waar dien jammerlijken toestand; wat is de eigenlijke bron dier ellende?

De lage waterstand, de onverwacht ingevallen winter; de buitengewone menigte van sneeuw; de gestrengheid der koude; het hervatten en nogmaals hervatten van scherpen vorst.....! Al hetwelk buiten het bereik ligt der menschelijke voorzorgen, zal men zeggen: en dit is zoo; 't is alleen de goddelijke Voorzienigheid die dat alles zoo bestuurt; maar de eigenlijke bron der ellende moet elders worden gezocht; zij is in het Nederlandsch belasting-stelsel gelegen! De belasting op het gemaal, op het geslagt, op het zout en de brandstoffen zijn het voornamelijk, welke den nood der armen ten top voeren; en op die belastingen rust dan ook de vloek des volks!

De andere hoog opgevoerde belastingen, brengen jaarlijks een aanzienlijk getal van ingezetenen, uit den gezeten middenstand, tot dien der behoeftigen; hierdoor wordt niet alleen het getal der armen vermeerderd; maar in gelijke evenredigheid vermindert het getal dergenen, die vroeger geven konden en werkelijk gaven!

Ons belasting-stelsel is alzoo de ware bron der tegenwoordige ellende, van zoo vele duizenden in *Nederland*. Dat belasting-stelsel is uitgevonden, om onze veel te kostbare staatshuishouding vol te houden; enorme tractement aan hooge ambtenaren te kunnen geven, en op die wijze water naar de zee te dragen, en om een leger van ambtenaren te onderhouden, van welke velen waarlijk nutteloos zijn!

Hadden wij eene onafhankelijke en energieke Tweede Kamer, dan zou zij gewisselijk de gedane voordragt der tweejarige begrooting eenparig afstemmen, en ronduit verklaren, dat zij geene begrooting meer goedkeuren zou, voor dat de regering, onze staatshuishouding vereenvoudigd, de tractementen van hooge ambtenaren verminderd, noodelooze posten afgeschaft, levensmiddelen en brandstoffen belastingvrij gesteld had! — Maar, wie onze Tweede Kamer kent, kan gemakkelijk voorspellen, dat er weder op alle artikelen der begrooting, door de meerderheid ja en amen zal worden gezegd! En zoo zal de ellende van het Nederlandsche volk van jaar tot jaar vermeerderen, tot dat de eene of andere catastrophe er een einde aan zal trekken...:!

(C. N. S.)

Kansel-welsprekendheid.

Het was een angstvolle tijd. Verarmd door tegenspoed, en uitgeput door schrikwekkende belastingen, zat menig huisgezin in diepen kommer neder, zonder brood, zonder kleeding. De bleeke honger waarde rond, en omvatte met zijne uitgeteerde armen hier den grijsaard, daar den man, ginds den zuigeling. Scharen van ellendig vermagerde wezens sleepten zich voort langs velden en wegen, en staken, verkleumd van koude, de hand uit naar de bete broods, die het medelijden hun toereikte. O, het was een bange tijd!

Diep bewogen met het lot der noodlijdenden, gevoelde de geestelijke eens dorps zich door heilige geestdrift aangevuurd, om zijne gemeente op te wekken tot milde bijdragen; door haar met gloeijende kleuren de ellende te schetsen, onder welke een groot gedeelte hunner naasten gebukt gingen. Hij mijmert, peinst, doorwaakt zijne nachten, om woorden te verzamelen, geschikt het hart te roeren en te treffen. Boven verwachting gelukte hem zijn pogen, en bij het nalezen zijner rede, was hij over zich zelven verbaasd; en stond als verstomd, dat zijn hoofd zooveel wijsheid kon dragen. Vol vertrouwen op den besten uitslag, beklom hij den volgenden zondag den kansel, en ontvouwde voor de luisterende schare het tafereel, dat hij had geschilderd. Maar hoe! lag het aan hem of aan zijne hoorders? Geen oog werd vochtig; geen traan vloeide langs de wangen. Dat trof de redenaar, en vol verontwaardiging riep hij: Maar, wat baat het mij, of ik hier sta te preken als BRUGMAN?" Gij geeft *toch* niet, en zit thans missehien in u zelven te denken: « praat maar, ik heb niet om te geven." Ondertusschen, als er kwaad land te koop is, dan hebt gij geld genoeg niet waar? Maar voor de armen, neen! Raadt eens, hoeveel ik verleden zondag gecollecteerd heb!.... Acht en dertig centen.... zeg ik u; en wat kan ik daarvan deelen! Maar ik weet wel, hoe het gaat: de meesten van u geven niets, de anderen een halve cent of op zijn hoogst een cent. Ik wil echter weten, wie die bachten zijn, en daarom, weg met het bakje! Met een *soepbord* zal ik rondgaan, en weest verzekerd, dat ik u op de vingers zal kijken, hoeveel gij geeft.

En de goede man riep werkelijk: « KAATJE! haal me ereis een soepbord!".....

Nu wordt gevraagd: Zou het niet goed zijn, indien men in meer kerken de liefdegiften der geloovigen met een SOEPBORD inzamelde?

JOB.

Het huwelijk van den Duivel.

Eens had de duivel besloten ook te vrijen, eene vrouw te nemen en kinderen te verwekken, opdat hij de laatste zou kunnen plaatsen en hij alzoo op deze wijze meer vrienden op de wereld krijgen mogt. Toen hij zulke huwelijksplannen had, kwam eene zekere jonkvrouw, IMPIETAS genaamd, tot hem, die hij terstond trouwde en bij wie hij zeven dochters gewan. Toen hij deze had groot gebragt, leidde hij ze de wereld in, om ze met de menschenkinderen te doen huwen.

De eerste, ARROGANTIA (aanmatiging) huwelijkte hij aan den adel uit — De tweede, AVARITIA (gierigheid), schonk hij aan de kooplieden en schagcheraars. — De derde, FALSITAS (valschheid) verloofde hij aan de advokaten. — De vierde, INVIDIA (nijd), gaf hij aan de handwerkslieden ten huwelijk. — De vijfde, HIPPOCRISIS (vleijerij), gaf hij aan den hof- en staatsbeambten tot vrouw — De zesde, SUPERBIA (trots), schonk hij aan het vrouwelijk geslacht; en de zevende, SCORTATIO (ontucht), liet hij zoo in de wereld rondloopen.

Bij de Redactie is ontvangen ten behoeve van den Markies

DE THOUARS.

Van P., voor een slagtoffer van het Behoud	.	ƒ 2.00.
« X., dat velen mijn voorbeeld volgen.	.	« 1.00.
« W.	.	« 2.00.
« J. G. C. D., uit Middelburg,	.	« 1.50.

Met de volgende regelen:

Dat geene vrees ons thans doe beven,
O neen! hier zij ons tijdlijk leven,
Aan 't algemeen belang gewijd.
't Geluk doe dwingelands hier beneden
Langs 't effen spoor op rozen treden,
Hun heil duurt slechts een korten tijd.

Volgens onze vorige opgave . . . . « 12.47½.

Te zamen ƒ 18.97½.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 26. Januarij Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

The Belvidère, G. M. Cooke, Charleston, katoen; James Boornet, G. M. Westenbroek, New-York, katoen en rijst; Charlotte, B. J. de Boer, Bajonne, stukgoed; Polarstiernen, S. R. White, Messina, fruit; J. Parker, S. Humnigt, New-York, meel; de Onderneming, K. J. Schotley, Londen, lijnzaad; the Gordon, J. Born, New-Castle, stukgoed; Shakespeare, W. Porter, New-York, katoen en rijst; de Rijn, J. Eyerdahl, Tabasco, graan; Isabelle, J. Douwes, Livorno, stukgoed, Furst Menzikoff, J. E. Saling, Schilty, graan; die Perle, S. Erjolu, Odessa, rogge; de Cassilda, B. Higgens, is binnen de haven gekomen.

Voor Gend bestemd:

De Komeet, J. Spiesen, Lady Wright, T. Wright, beide Messina, fruit.

Naar zee.

Wincentius, R. D. Nielsen, tarwe, Taaborg, laatst van Vlissingen.

Van Vlissingen gezeild:

De Dolphijn, W. van der Seijde, de Caroline, W. Bowbijes, beide lijnkoeken, Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.